

[Lundberg.]

maalet om Skyld. Det er noget, der afgøres ved Domstolene, Domstolene afgør, om det ærede Medlem er skyldig eller ej i Henhold til Straffeloven. Det, Rigsdagen, i dette Tilfælde Folketinget, skal tage Stilling til, er kun dette, om der skal være Forskel paa Landets Borgere, om man skal straffe enhver anden, der forbyrder sig mod denne Paragraf i Straffeloven, medens en Rigsdagsmand skal kunne stille sig uden for og over Loven, idet han skyder sig ind under sin Immunitet. Vi mener, at Lov er Lov og Lov skal holdes, ogsaa af Rigsdagsmænd. Det er med den Motivering, at Udvalget indstiller, at Rigsadvokatens Anmodning om, at der maa blive givet Tilladelse til Rejsning af Tiltale mod Folketingsmand Aksel Larsen i den paaældende Sag, imødekommes.

Gregersen: Det er ogsaa Retsforbundets umiddelbare Anskuelse, at en Rigsdagsmand lige saa vel som enhver anden Person maa staa til Ansvar over for Straffeloven for de Handlinger, han begaar uden for Tinget. Jeg kan i den Henseende ganske tiltræde de Bemærkninger, der er gjort af det ærede Medlem Hr. Lundberg. Vi nærer derfor heller ikke nogen Betænkelighed ved at give den ønskede Tilladelse til, at der rejses Tiltale. Men der er jo ogsaa en anden Part i Sagen, nemlig de Vælgere, som det ærede Medlem Hr. Aksel Larsen repræsenterer. Vi vil derfor gerne have en Udtalelse fra den højtærede Justitsminister om, at der ikke er en Mulighed for, at de undrages deres Repræsentation, hvis Tiltale rejses. Hvis et saadant Tilsagn kan gives, saa kan vi tiltræde (*Christmas Møller:* Det staar i Loven, min Herre). Det glæder mig. Altsaa kan vi tiltræde den Indstilling, som Udvalget har afgivet.

Munch-Petersen: Der synes altsaa at herske fuldkommen Enighed fra de 5 borgerlige Partiers Side herinde om, at der i dette Tilfælde skal rejses Tiltale! Man er endda saa enig, at man fra de forskellige Partiers Side ikke behøver nogen særlig Ordfører, men kan nøjes med, hvad den socialdemokratiske Ordfører paa samtlige Partiers Vegne kan erklære. Man forsøger at stille Spørgsmaalet op som et rent formelt Spørgsmaal, hvor det blot drejer sig om, at Rigsdagsmedlemmer ogsaa maa staa til Ansvar for deres Handlinger lige som andre Borgere her i Landet. Man synes ogsaa at gaa ud fra, at Grundloven forudsætter dette, for naar et saadant Samtykke skal gives, er det jo i Henhold til

en Paragraf i Grundloven, nemlig § 56, Stk. 1, som lyder:

„Saa længe Rigsdagen er samlet, kan ingen Rigsdagsmand tiltales eller underkastes Fængsling af nogen Art uden Samtykke af det Ting, hvortil han hører, medmindre han er grebet paa fersk Gerning.“

Altsaa, Grundloven giver visse særlige Rettigheder til Rigsdagsmænd, forudsætter, at Folketingets Samtykke skal til, for at en Folketingsmand kan sættes under Tiltale. Det er altsaa ikke Forudsætningen i Grundloven, at dette Samtykke skal gives i hvert eneste Tilfælde, for hvis det var det, behøvede man overhovedet ikke en saadan Paragraf. Naar man har en Paragraf om, at Folketingets Samtykke skal til, for at der kan rejses Tiltale mod Medlemmer af Folketinget, maa det naturligvis være, fordi man forudsætter, at Folketinget i hvert enkelt Tilfælde skal tage Stilling til, om det vil være berettiget at rejse Tiltale i en saadan Sag eller ikke, om det, som vedkommende har begaaet, er en Ting, som Folketinget selv mener bør straffes, eller som Folketinget ikke mener bør straffes. Hvis ikke det var Meningen, skulde man fuldkommen have udeladt denne Del af Paragraffen og blot have nøjedes med den anden Del, som taler om, at Rigsdagsmænd ikke kan drages til Ansvar for deres Udtalelser i Tinget uden Tingets Samtykke. Men der er udtrykkelig i Grundlovens § 56 2 Afsnit. Det ene handler om, hvad man foretager sig uden for Tinget, og det andet handler om ens Udtalelser i selve Tinget. Altsaa, det forudsættes, at Rigsdagsmedlemmer er beskyttet i begge Tilfælde, og at Folketinget, hvis det drejer sig om en Folketingsmand, maa tage Stilling til begge Tilfælde og naturligvis ikke tage den Stilling, at i alle Tilfælde skal Tiltale rejses, for saa var Bestemmelsen fuldkommen overflødig. Og man ser da ogsaa, at i andre Lande praktiserer man vedkommende Lands Forfatning saaledes, f. Eks. har man indtil 1932 ikke i Tyskland rejst Tiltale mod de kommunistiske Medlemmer af Rigsdagen. Der laa forskellige Sager, i hvilke man vilde rejse Tiltale under de forskellige Regeringer indtil 1932, da von Papen overtog Regeringen; der laa forskellige Sager, hvor Rigsadvokaten vilde rejse Tiltale for Højforræderi, men disse Sager blev aldrig rejst, fordi man ikke gik til Rigsdagen for at faa Samtykke, da Rigsdagen ikke vilde give dette Samtykke, men mente, at Rigsdagsmænd ifølge Forfatningen maatte være særlig beskyttet, og at man naturligvis i Sager vedrørende Overtrædelser af Færd-